

Nr 4.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser; given Stockholms slott den 3 september 1939.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser.

GUSTAF.

K. G. Westman.

F ö r s l a g
till
L a g
angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för
krigsleveranser.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Har, då rikets försvar eller dess säkerhet eljest det kräver, i enlighet med förordnande av Konungen skyldighet inträtt för någon att på grund av krigsleveranskontrakt, varom förmäles i särskilda av Konungen utfärdade bestämmelser, mot ersättning för kronans räkning tillverka, bereda, istandsätta eller eljest till kronan leverera förnödenhet, som är behövlig för krigsmakten, åligger det honom att, i den mån det erfordras för ersättningsfrågans bedömande, på anfordran av vederbörande myndighet dels meddela myndigheten upplysningar angående kostnaderna för tillverkningen, beredningen, istandsättandet eller anskaffandet av förnödenheten dels för kontroll å lämnade upplysningar förete handelsböcker och affärshandlingar för myndigheten.

Vad nu sagts skall, sedan efter ty i första stycket sägs skyldighet inträtt för den som ingått krigsleveranskontrakt att fullgöra sina förbindelser enligt kontraktet, äga motsvarande tillämpning beträffande den, vilken tillhandahållit vara som använts eller är avsedd att användas för tillverkning, beredning, istandsättande eller leverans av den förnödenhet, varom fråga är.

Ej vare någon på grund av vad sålunda stadgats skyldig att röja yrkeshemlighet av teknisk innebörd.

2 §.

Försummar någon att fullgöra vad enligt 1 § åligger honom, äger länsstyrelsen förelägga honom vite samt i förekommande fall förordna om vitets uttagande.

Lämnar någon mot bättre vetande oriktig uppgift, straffes med dagsböter eller fängelse.

3 §.

Vad som inhämtats med stöd av denna lag må ej yppas i vidare mån än som erfordras för vinnande av det med lagen avsedda ändamålet. Bryter någon häremot, straffes med dagsböter eller fängelse.

4 §.

Brott, som i 3 § sägs, må av allmän åklagare åtalas allenast efter angivelse av målsäganden.

Böter och viten, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan.

5 §.

Närmare bestämmelser angående tillämpningen av denna lag meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 21 april 1939.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Efter gemensam beredning med cheferna för finans-, försvars- och handelsdepartementen anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, fråga om *lagstiftning angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser* samt anför:

»I skrivelse den 28 februari 1939 har *rikskommissionen för ekonomisk försvarsberedskap* framhållit, att en skälig prissättning å varor, som under krigstid skola levereras till staten av industri- eller handelsföretag, erbjöde stora svårigheter. Detta vore en erfarenhet, som under världskriget gjordes i alla de krigförande länderna. Svårigheterna hade berott å ena sidan på den utomordentligt starka stegringen i de statliga behoven, vilken försvagade de beställande myndigheternas ställning i förhållande till leverantörerna vid skeende prisuppgörelser, å andra sidan på de starkt växlande förhållandena i avseende på råvarutillgången samt den fortskridande försämringen i penningvärdet, varmed följde en allmän osäkerhet vid kalkyleringen av kostnaderna. Härtill hade i talrika fall kommit de svårigheter för en rättvis prisbedömning, som härledde sig från att tillverkningen vid industriföretagen måste omläggas till framställning av för dem nya produkter samt tvånget att anställa ny och otränad personal.

Rikskommissionen har vidare uttalat, att vid strävandena att utfinna objektiva normer för prisbestämningen vid statsleveranserna blev det i de krigförande länderna småningom klart, att man måste söka nå fram till ett konstaterande av de verkliga produktionskostnaderna för de särskilda tillverkningarna för att på denna grund kunna uppbygga ett system av priser, som gäve tillverkarna skälig ersättning utan att tillföra dem obehöriga krigsvinster. Olika metoder hade därvid kommit till användning på skilda håll och för skilda slag av produkter. Man fann sålunda i vissa fall lämpligt att med utgångspunkt från ett konstaterande av de tidigare och de under rådande förhållanden beräkneliga kostnaderna för särskilda produkter söka få

priserna därå för en bestämd tid eller för bestämda leveranser i förväg fastställda. I andra fall sökte man finna bestämningsgrunden för leveranspriserna genom ett fortgående övervakande av produktionen och ett konstaterande av de härvid uppstående löpande kostnaderna. Ett tredje system var att i efterhand söka utröna de verkliga kostnaderna för att med ledning därav överföra provisoriskt bestämda priser till definitiva priser. Vilken metod som än valdes hade emellertid befunnits oftergivligt, att vederbörande statsmyndigheter från tillverkarna själva infortrade uppgifter angående produktionskostnaderna samt angående förhållanden, som voro av betydelse för deras bedömande, ävensom att möjlighet bereddes att effektivt kontrollera uppgifternas riktighet. Lagbestämmelser av sådan innebörd utfärdades under världskriget bl. a. i England och Tyskland.

Enligt rikskommissionens mening borde även i vårt land ett förfarande av antydd art komma i tillämpning vid prissättningen å leveranser för statens räkning under krigstid, och förberedelser för utarbetande av ett för svenska förhållanden lämpat system hade även vidtagits av kommissionen. Förutsättning för genomförande av sådana anordningar för prissättningen, som här avsåges, vore emellertid, att skyldighet fastsloges för leverantör att på anfordran av myndighet uppgiva kostnaderna för tillverkning eller anskaffning av förnödenheter, som skulle levereras, samt befogenhet stadgades för myndigheten att genom granskning av vederbörande företags handelsböcker och affärshandlingar kontrollera uppgifternas riktighet. Ur effektivitetssynpunkt borde denna skyldighet även utsträckas till den, vilken tillhandahållit vara, som använts eller vore avsedd att användas för tillverkning, beredning eller leverans av den förnödenhet, varom fråga är. Bestämmelser här-om syntes böra meddelas i en författning av lags karaktär.

I enlighet med vad sålunda anförts hade inom rikskommissionen utarbetats förslag till lag om skyldighet i vissa fall att meddela kostnadsuppgifter samt förete handelsböcker m. m.

Med avseende å frågan om den närmare innebörden av de bestämmelser, som borde meddelas i ämnet, har rikskommissionen erinrat om kungörelsen den 2 december 1938 (nr 663) med vissa bestämmelser om krigsleveranser m. m. Enligt denna kungörelse åligger det statliga förvaltningsmyndigheter, som äro ansvariga för planläggningen av försörjningen med krigsförnödenheter, ävensom rikskommissionen att i lämplig omfattning med vederbörande företag sluta avtal om tillverkning, beredning, istandsättande och leverans av dylika förnödenheter. Sådant avtal benämnes krigsleveranskontrakt. Med krigsförnödenhet förstås i kungörelsen förnödenhet som är användbar för krigsbruk eller kan användas för tillverkning, beredning eller istandsättande av sådan förnödenhet. Framställandet eller leverans av krigsförnödenheter enligt krigsleveranskontrakt skall enligt kungörelsen påbörjas efter särskild igångsättningsorder som må utfärdas allenast såframt och i den mån Kungl. Maj:t därom förordnar. Det må även nämnas, att krigsleveranskontrakten enligt bruklig lydelse äro avsedda att tillämpas allenast då rikets försvar eller dess säkerhet eljest det kräver.

Enligt vad rikskommissionen uttalat borde nu ifrågavarande förslag anknyta till krigsleveranskontrakt. I överensstämmelse härmed stadgas i 1 § av förslaget, att, om på grund av krigsleveranskontrakt skyldighet inträtt för någon att mot ersättning för kronans räkning tillverka eller bereda eller eljest till kronan leverera förnödenhet, som är behövlig för krigsmaktens behov, åligger det honom att, där vederbörande myndighet finner sådant erforderligt för prisfrågans avgörande, på anfordran dels meddela myndigheten upplysningar angående kostnaderna för tillverkningen eller beredningen eller anskaffandet av förnödenheten dels för kontroll å lämnade upplysningar förete handelsböcker och affärshandlingar för myndigheten. Härjämte har emellertid i paragrafen även intagits en bestämmelse enligt vilken vad nyss sagts i tillämpliga delar skall gälla jämväl beträffande den, vilken tillhandahållit vara som använts eller är avsedd att användas för tillverkning, beredning eller leverans av den förnödenhet varom fråga är. I nu berörda stadganden göres härefter den inskränkningen, att ej någon på grund därav är skyldig att röja yrkeshemlighet av teknisk innebörd.

Vägrar någon att fullgöra vad enligt 1 § åligger honom äger länsstyrelsen enligt 2 § förelägga erforderligt vite samt i förekommande fall förordna om vitets uttagande. Härjämte stadgas straff för den som mot bättre vetande lämnar oriktiga uppgifter, eller som yppar förhållande, varom han med stöd av lagen erhållit kännedom, i vidare mån än som erfordras för det i lagen avsedda ändamålet. Slutligen ha meddelats vissa bestämmelser om åtal m. m.

Över rikskommissionens förslag har inhämtats utlåtande från kommerskollegium, som tillika överlämnat yttranden av Sveriges industriförbund, Stockholms handelskammare, handelskammaren i Göteborg och Skånes handelskammare.

Kommerskollegium har tillstyrkt, att förslaget lägges till grund för lagstiftning, samt därvid anfört bland annat:

Erfarenheterna från världskriget visa, såsom rikskommissionen framhållit, att vid krigstillfälle stora svårigheter föreligga för skälighetsprissättning av varor som skola levereras till staten.

Inom rikskommissionen har enligt vad kollegium erfarit tillsatts en beredskapskommitté med uppgift att utarbete förslag till normer att tillämpas vid bestämmandet av priser för leveranser av krigsförnödenheter inom viktigare industrigrenar efter inträtt krigstillstånd. Det lär emellertid icke vara kommitténs eller rikskommissionens mening att dessa normer skola få formen av författningsbestämmelser.

Enligt nu förefintliga formulär till krigsleveranskontrakt får, därest överenskommelse om pris icke träffats, tillverkningens igångsättande ej därför uppehållas, men förhandlingar om priset skola omedelbart därefter inledas. Har enighet om priset icke uppnåtts inom trettio dagar efter det leverantören ägt utbekomma betalning, bestämmes detta av skiljenämnd, bestående av tre ledamöter, av vilka beställaren utser en, leverantören en och kommerskollegium en ledamot. Leverantören förbinder sig att i erforderlig utsträckning ställa sina handelsböcker och de handlingar, som kunna tjäna till upplysning i saken, till skiljenämndens förfogande.

I dessa kontrakt är sålunda stadgad skyldighet för leverantör att till

skiljenämnd lämna sådana upplysningar, som avses i den av rikskommis- sionen föreslagna lagen. Kollegium finner icke tillräckliga skäl föreligga mot en lagstiftning, som bereder vederbörande myndighet möjlighet att er- hålla vissa upplysningar angående kostnaderna för tillverkningen även i det fall att frågan om priset icke gått till skiljenämnd. Under angivna för- hållanden och då såsom nyss nämnts något förslag till författningsbestäm- melser rörande ifrågavarande prissättning icke lär vara att förvänta, vill kollegium tillstyrka, att proposition i ämnet framlägges för innevarande års riksdag.

Handelskammaren i Göteborg och Skånes handelskammare ha lämnat förslaget utan erinran. Sistnämnda handelskammare har vid avgivande av sitt yttrande funnit anledning till följande uttalande beträffande prissätt- ningen å krigsförnödenheter:

Handelskammaren förutsätter, att vid eventuellt ifrågakommande uppgö- relser rörande krigsleveranser ersättning kommer att utgå enligt sådana grunder, att nödig hänsyn tages jämväl till faktorer, vilka icke kunna kom- ma till direkt uttryck i företagens självkostnadsberäkningar. I fråga om materialkostnaderna bör sålunda beaktas, att dessa icke under alla omständig- heter kunna beräknas på basis av inköpspriset utan att leverantörföretagen i vissa fall böra vara berättigade att tillgodogöra sig dagspriset vid kontrak- tets ingående för att därigenom kunna komma i åtnjutande av uppkom- mande vinst till följd av inträffade prisstegringar å inneliggande lager. Upp- märksammas bör nämligen, att företagen vid senare prisfall komma att få vidkännas motsvarande förlust. Som exempel på för krigsindustrien vik- tiga varor, vilka äro underkastade starka prisfluktuationer och i fråga om vilka nu anförda synpunkter äro av särskild betydelse, må nämnas kol och tackjärn.

Vid prisuppgörelser bör vidare iakttagas, att leverantörföretagen medgivas komma i åtnjutande av ränta å det i anläggningarna investerade kapitalet, oavsett huruvida och i vilken utsträckning avskrivningar gjorts därå eller icke. I det fall, att inom företag endast vissa avdelningar tagits i anspråk för tillverkning för krigsmaktens behov och till följd därav hinder upp- stått för uppehållande av driften inom fabriken i övrigt, bör vid prisbestäm- ningen även ersättning lämnas med ett mot avskrivningsbehovet även för de delar av fabriksanläggningarna, vilka icke tagits i anspråk för ändamå- let, svarande belopp.

Å andra sidan har *Sveriges industriförbund* ställt sig avvisande till för- slaget. Förbundet har därvid uttalat följande:

Även om det måste anses såsom i och för sig berättigat, att man söker förhindra, att enskilda vid krigsleveranser tillskansa sig oskäligen fördelar på det allmännas bekostnad och att i detta syfte staten utrustas med vissa lagliga medel att undersöka kostnadsgrundvalen för av företagen begärda priser, finnes det enligt förbundets mening ingen anledning att göra här er-forderliga kontrollbestämmelser till föremål för en särskild lagstiftning.

Såsom framhålles i rikskommis- sionens skrivelse erbjuder prissättningen å varor, som under krigstid skola levereras till staten, betydande svårigheter. Även om man kan utgå från såsom självklart att staten principiellt sett av- ser bereda leverantören skälig ersättning för gjorda leveranser, är det på- tagligt, att så länge de grundläggande principerna för prissättningen icke blivit fastslagna ett osäkerhetstillstånd föreligger, där företagen icke a priori kunna bedöma, vad som av myndigheterna kommer att betraktas såsom ett

skäligt pris. Enligt förbundets förmenande är det både oriktigt och olämpligt att — innan man först bringat frågan om statens ersättningsskyldighet vid krigsleveranser till en definitiv lösning — införa kontrollbestämmelser av föreslagen art. Det kan nämligen under sådana förhållanden befaras, att företagen icke komma att under fredstid ägna produktionen av krigsförnödenheter det aktiva intresse, som ur krigsberedskapssynpunkt måste anses önskvärt. Man riskerar att statens primära intresse av, att produktion av krigsförnödenheter befordras, i viss mån offras för det sekundära önskemålet, att staten i vissa fall ej skall behöva betala ett för högt pris för dessa förnödenheter.

Enligt förbundets uppfattning böra sålunda de föreslagna bestämmelserna ingå såsom delar av en lagstiftning, vari fastlagts de allmänna principerna för prissättningen å varor, som tillverkas jämlikt förefintliga krigsleveranskontrakt.

Stockholms handelskammare har intagit i huvudsak samma ståndpunkt samt för sin del anfört bland annat:

Utan att ifrågasätta att åtgärder kunna vara erforderliga för att förhindra enskilda företag att vid krigsleveranser till staten bereda sig oskäligen vinster, nödgas handelskammaren dock avråda från att det nu föreliggande spörsmålet upptages till avgörande separat. Innan priskontrollfrågan göres till föremål för lagstiftning, böra grunderna för bestämmande av skälig ersättning för leveranser av krigsförnödenheter vara fastställda. Att denna sida av krigsberedskapsproblemet blir ordnad, är så mycket mera angeläget, som en tillfredsställande försörjning under krig med dylika förnödenheter icke kan åstadkommas, med mindre redan under fredstid verksamheten förberedes för detta mål. Att såsom inledning härtill genomföra en lagstiftning, som tvingar leverantörer av krigsförnödenheter att utlämna uppgifter, vilka beröra så att säga företagens livsnerv, är självfallet föga ägnat att uppmuntra industrien att upptaga för krigshushållningen erforderliga tillverkningar eller att överhuvud taget bereda sig för dylik verksamhet. Skall industrien kraftigt intresseras härför, måste under alla omständigheter garantier lämnas för att de kostnader och uppoffringar, som den för ändamålet ikläder sig, bliva behörigen ersatta. Åtgärder, som kunna verka hämmande på industriens intresse för tillverkningen av krigsförnödenheter, äro icke tillräddiga, utan i stället böra bästa möjliga förutsättningar skapas för stimulerandet av företagssamheten till en dylik inriktning. Enligt handelskammarens förmenande skulle det vara oklokt, om det föreliggande förslaget till priskontroll upptoges till behandling annorledes än såsom en i sitt riktiga sammanhang inställd detalj i den nu berörda större frågan.

*Departements-
chefen.*

Det är uppenbarligen av vikt, att möjlighet finnes att erhålla erforderligt material för en tillfredsställande prissättning å förnödenheter som på grund av krigsleveranskontrakt levereras till kronan. I vissa yttranden ha emellertid framställts erinringar mot genomförande av rikskommissionens förslag innan ståndpunkt tagits till frågan om grunderna för prissättningen å dylika förnödenheter.

Med anledning av vad sålunda anförts vill jag erinra, att i det förslag till allmän förfogandelag som den 31 mars 1939 remitterats till lagrådet frågan om bestämmandet av pris å förnödenheter, som jämlikt nämnda lag tagas i anspråk för kronan, blivit föremål för reglering. I detta hänseende har föreslagits, att ersättning skall utgå med belopp som prövas skäligt med hänsyn

till nödvändiga kostnader vid produktion eller återförsäljning, normal handelsvinst eller andra på prissättningen regelmässigt inverkan- den, varjämte särskilda bestämmelser meddelats om förfarandet vid prisbestämningen. Ifrågavarande bestämmelser komma väl icke att bliva omedelbart tillämpliga i fråga om krigsleveranskontrakt, vilka upprättats med utgångspunkt från att något tvångsförfarande icke skall behöva tillgripas och med föreskrift att, om vederbörande ej kunna träffa överenskommelse, priset skall bestämmas av skiljenämnd, tillsatt på sätt i kontrakten närmare angivits. Det lär emellertid vara tydligt, att de statliga myndigheternas ståndpunktstagande vid förhandlingar om priset å förnödenheter, som kunna komma att levereras enligt krigsleveranskontrakt, liksom skiljenämndernas prövning, i fall då överenskommelse ej träffas, måste komma att ske under hänsynstagande till de i förfogandelagstiftningen åberopade faktorer, med de avvikelser som kunna föranledas av omständigheterna. Förfogandelagstiftningen torde fördenskull kunna anses innebära huvudsakliga riktlinjer jämväl för prissättningen å förnödenheter som avses med krigsleveranskontrakt.

Vad härefter angår den närmare utformningen av rikskommissionens förslag stadgas såsom förut nämnts i 1 § att, om på grund av krigsleveranskontrakt skyldighet inträtt för någon att mot ersättning för kronans räkning tillverka eller bereda eller eljest till kronan leverera förnödenhet, som är behöfelig för krigsmakten, det skall åligga honom att till vederbörande myndighet lämna vissa uppgifter samt för myndigheten förete handelsböcker och affärshandlingar. Emot innehållet av denna bestämmelse i förslaget synes ej något vara att erinra. Det må framhållas, att de förpliktelser, som åvila någon på grund av krigsleveranskontrakt, äro avsedda att tagas i anspråk allenast då rikets försvar eller dess säkerhet eljest det kräver, samt att enligt kungörelsen med vissa bestämmelser om krigsleveranser m. m. den 2 december 1938 förutsattes, att Kungl. Maj:t medgivit att igångsättningsorder må utfärdas. På grund av vad nu sagts torde ifrågavarande skyldighet att lämna uppgifter samt förete handelsböcker och affärshandlingar icke kunna komma att tillämpas annat än i en allvarlig krissituation. Det synes emellertid lämpligen böra av lagtexten framgå, att sagda skyldighet ej må tagas i anspråk förrän efter det, då rikets försvar eller dess säkerhet eljest det kräver, i enlighet med förordnande av Kungl. Maj:t igångsättningsorder utfärdats.

Rikskommissionen har i berörda paragraf även upptagit en bestämmelse, enligt vilken skyldigheten att lämna uppgifter samt förete handelsböcker och affärshandlingar skall gälla jämväl beträffande den, vilken tillhandahållit vara som använts eller är avsedd att användas för tillverkning, beredning eller leverans av förnödenhet, som avses med krigsleveranskontrakt. I fråga om denna bestämmelse torde böra vidtagas den jämkningen, att det uttryckligen angives att förpliktelserna skall gälla allenast sedan under de förhållanden som förut angivits skyldighet inträtt för den som ingått krigsleveranskontraktet i fråga att fullgöra sina förbindelser enligt detta. Härav följer,

att bestämmelsen icke kan komma att tillämpas förrän med anledning av att rikets försvar eller dess säkerhet eljest det kräver igångsättningsorder meddelats den som ingått det krigsleveranskontrakt varom fråga är.

I övrigt torde beträffande de särskilda bestämmelserna i rikskommissionens förslag böra vidtagas vissa mindre jämkningar av huvudsakligen redaktionell natur. Härjämte lärer böra i förslaget upptagas ett stadgande, enligt vilket närmare bestämmelser angående lagens tillämpning må meddelas av Kungl. Maj:t.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser.*»

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar,¹ måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemstäl-
lan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 16 maj 1939.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet den 11 maj 1939 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 21 april 1939, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av t. f. byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet hovrättsrådet Gösta Walin.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Wilhelm von Schwerin.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 september 1939.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Efter gemensam beredning med cheferna för finans-, försvars- och handelsdepartementen, anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, lagrådets den 16 maj 1939 avgivna utlåtande över det den 21 april 1939 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående skyldighet att meddela uppgifter om kostnader för krigsleveranser*; därvid föredraganden hemställer att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Wilhelm von Schwerin.